

Arrest

nr. 205 862 van 25 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring beschikt u over de Sri Lankaanse nationaliteit en bent u een Tamil van etnische origine. U bent afkomstig uit Batticaloa, Sri Lanka. U bent geboren in 1985 en u heeft universitaire studies gedaan.

Nadat uw vader werd doodgeschoten vluchtte uw moeder in 1990 samen met u naar India. Uw zus studeerde op dat moment in een hostel, waardoor zij in Sri Lanka bleef bij uw grootmoeder.

U kreeg in India een verblijfsdocument voor Sri Lankaanse vluchtelingen. Tussen 2004-2007 volgde u universitaire studies in India, waarna u werkzaam was in een hospitaal in Chennai, India.

Na verloop van tijd wou u trouwen met een Sri Lankaanse vluchteling, sinds 2007 woonachtig in het Verenigd Koninkrijk. Voordat u trouwde keerde u in 2010 voor een drietal maanden naar Colombo in Sri Lanka, waar u verbleef bij familie van verwanten. U maakte er een National Identity Card (NIC) met oog op het verkrijgen van een paspoort. U wou immers naar uw toekomstige echtgenoot in het Verenigd Koninkrijk. Uw visum naar Londen werd echter geweigerd.

U keerde terug naar India, maar verloor door uw terugkeer naar Sri Lanka uw vluchtelingenkaart in India. In de plaats hiervan kreeg u Indisch visum voor drie maanden. In mei 2011 trouwde u in India met S.J.S. en in 2012 kreeg u van hem een dochter. U bleef ook na het vervallen van uw visum nog in India, onder een gedoogbeleid van de Indische overheid meer bepaald onder de 'overstay' categorie. Indien u het land opnieuw zou verlaten, moest u een boete betalen en mocht u voor vijf jaar het land niet meer in. In 2014 werd uw tweede aanvraag voor een visum naar Londen goedgekeurd.

In augustus 2015 keerde u voor tien maanden terug naar Colombo, waar u een paspoort voor uw dochter aanvroeg. Echter, het visum voor uw dochter verkreeg u niet. Onder valse beloftes van uw man bleef u in Sri Lanka wachten, tot ook het visum van uw dochter in orde zou zijn. Dit gebeurde niet, en toen uw eigen visum voor Londen nog maar twee maanden geldig zou zijn, vertrok u in 2016 alleen naar Londen. Uw dochter liet u terug naar India overbrengen, meer bepaald naar uw moeder.

Eens in Londen bleek uw man geen inspanningen te leveren om uw dochter tot bij u te halen en ook uw eigen visum verliet. Uw man was agressief en behandelde u niet goed. Hij dreigde ermee uw familiegeschiedenis aan de Sri Lankaanse autoriteiten te vertellen, in geval u zou terugkeren. Met behulp van uw moeder en haar netwerk, slaagde u erin om uw man te verlaten en met een smokkelaar naar België te komen. Op 27 september 2016 vroeg u in België asiel aan.

Eens u in Londen was keerde uw echtgenoot terug naar India. Hij nam uw dochter mee naar zijn eigen ouders, waar ze ondertussen verblijft. U heeft geen mogelijkheden meer om met uw dochter te spreken. In India loopt er momenteel op de naam van uw moeder een rechtszaak omtrent uw dochter, om haar terug bij uw eigen moeder te krijgen.

Om uw asielaanvraag te staven legt u op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) de volgende documenten mee: uw paspoort, uw vluchtelingenkaart in India, een kopie van het paspoort van uw dochter en echtgenoot, een overlijdensakte van uw vader, uw huwelijkscertificaat, uw NIC, uw geboortecertificaat, het geboortecertificaat van uw dochter en uw echtgenoot, politiedocumenten uit India, bewijs van boete bij het verlaten van India en enkele banktransfers.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw vrees voor vervolging dient te worden beoordeeld ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u nog steeds de Sri Lankaanse nationaliteit heeft (CGVS p.4), en enkel een tijd in India en het Verenigd Koninkrijk heeft gewoond, moet in geval uw vrees ten opzichte van Sri-Lanka worden beoordeeld.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet ten aanzien van Sri-Lanka.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten.

Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

U maakt gewag van familieleden die betrokken waren bij de LTTE, zoals uw neef die werd doodgeschoten door zijn banden met de LTTE. Ook uw vader werd naar uw verklaring omwille van banden met de LTTE om het leven gebracht (CGVS p. 14). Zo zou hij onder meer maaltijden hebben verschaft aan de LTTE (CGVS p. 14). Nadat uw vader stierf werd uw moeder, zo verklaart u, door het leger lastig gevallen, waardoor zij in 1990 naar India is gevlucht (CGVS p. 10). U vreest bij terugkeer naar Sri Lanka dezelfde problemen te krijgen, en meer bepaald wanneer ze zouden ontdekken dat u de dochter van uw vader was (CGVS p. 14).

Vooreerst moet de bedenking worden gemaakt dat u de banden van uw familie met de LTTE enkel op zeer vage wijze schets, waardoor u deze banden niet hard kan maken. Zo kan u niets meer vertellen over de banden van uw familie met de LTTE dan wat er in de paragraaf hierboven werd beschreven. Verder dient te worden opgemerkt dat uw oudere zus na het vertrek van uw moeder naar India, in Sri Lanka is gebleven om te werken en studeren (CGVS p. 10). Indien er niet enkel voor uw moeder maar ook voor haar kinderen een reële vrees zou zijn, is het achterblijven van uw zus in Sri Lanka een zeer bedenkelijke keuze te noemen. U keerde bovendien persoonlijk een tweetal keren terug naar Sri Lanka, en verbleef hierbij langer dan tien maanden (CGVS p. 18) in Colombo, waar u naar eigen zeggen geen problemen heeft gekend. Nochtans reisde u steeds onder uw eigen naam (CGVS p. 17) en wendde u zich meermaals tot de Sri Lankaanse autoriteiten (CGVS p.13 en p.18). U ging tijdens uw verblijf in Colombo ook nog terug naar het district Trincomalee, in het noordoosten van Sri Lanka, meer bepaald naar het geboortedorp van uw vader. U bezocht de plaats om toeristische redenen en ontmoette enkele vrienden van uw vader (CGVS p. 10). Indien u werkelijk zou vrezen te worden geïdentificeerd als dochter van uw vader, zoals u verklaart (CGVS p.14), is deze trip naar Trincomalee toch bedenkelijk te noemen. Daarnaast moet worden vastgesteld dat u zowel een National Identity Card (NIC) als een paspoort onder eigen naam aanvraagde in Colombo (CGVS p. 13), wat eveneens niet duidt op een vrees geïdentificeerd te worden als dochter van uw vader. Wanneer het CGVS u met deze vaststelling confronteert, beweert u dat de overheid wel wist dat u in het land was, maar niet het departement dat betrokken was bij de LTTE. U bent vervolgens vrij zeker dat beide departementen geen informatie uitwisselen, en dit omwille van de reden dat u ook tijdens uw tweede verblijf in Sri Lanka geen problemen heeft gekend (CGVS p. 17). Het feit dat u zich echter vrijwillig wendt tot de Sri Lankaanse autoriteiten, ondermijnt uw vrees ten aanzien van hen aanzienlijk.

Tot slot vermoedt u dat uw man, bij wie u overigens weg bent (CGVS p. 20), omwille van problemen met de LTTE in 2007 naar het Verenigd Koninkrijk is gevlucht. Ook deze bewering blijft bijzonder vaag, waarbij u er niet in slaagt deze bedenking op enige wijze hard te maken (CGVS p. 9). Er dient aldus te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat u actueel nog problemen zou hebben bij terugkeer naar Sri Lanka.

Ook aangaande uw vrees voor uw man, met name dat hij u als vermist heeft opgegeven in India, Sri Lanka en België (CGVS p. 17), en ermee bedreigd heeft dat ze u zouden arresteren indien u zou terugkeren, moet opnieuw worden vastgesteld dat dit louter stoelt op een blote bewering (CGVS p. 17). U verklaart hierbij dat uw man alle informatie over uw familie zou doorgeven aan de autoriteiten en de CID, indien u naar Sri Lanka zou terugkeren (CGVS p. 20). Hierbij dient de bedenking te worden gemaakt dat u zelf immers geen informatie kan geven over uw familiegeschiedenis met betrekking tot hun banden met de LTTE, hoewel u een hoogopgeleide vrouw bent en toch meermaals bent teruggekeerd naar Sri Lanka. Dat uw familie via de huwelijksbemiddelaar alle informatie zou hebben gegeven aan uw man (CGVS p. 22), maar dat u er zelf immers niets van afweet, is maar weinig aannemelijk te noemen. Zowel uw familiegeschiedenis als de bedreigingen van uw man, kan u op geen enkele wijze staven.

Wat betreft de relatieproblemen die u met uw echtgenoot heeft en die nu geleid hebben tot een rechtszaak over de hoede van jullie kind, dient te worden opgemerkt dat deze niet ressorteren onder de Conventie van Genève. Als uw echtgenoot zich misgedragen heeft tijdens uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk had u zich tot de autoriteiten aldaar moeten wenden. Uw bewering dat u niet in het bezit geweest zou zijn van het telefoonnummer van de politie is een weinig aannemelijk excuus. Overigens dient ook vastgesteld te worden dat de optie van uw echtgenoot te scheiden blijkbaar nog niet bij u opgekomen is, ondanks uw bewering mishandeld te worden en de bewering dat uw echtgenoot blijkbaar uw dochter heeft meegenomen (CGVS p. 20).

Gezien u uw, al dan niet (on)rechtstreekse banden met de LTTE, niet hard kan maken, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

Hoe wel bronnen van moeilijkheden spreken voor wat betreft alleenstaande vrouwen in het Oosten en het Noorden van Sri Lanka, wordt dit niet gemeld voor vrouwen in bijvoorbeeld de stad Colombo. Informatie hierover werd aan het administratief dossier toegevoegd. Dat de stad Colombo u allerminst vreemd is, en dat u zich er bij terugkeer naar Sri Lanka op redelijke wijze terug zou kunnen vestigen, blijkt uit de uiteenzetting hieronder.

U verklaart dat u tot uw vijfde levensjaar in Sri-Lanka woonde, meer bepaald in Baticoloa, waarna u in 1990 naar India bent verhuisd (CGVS p. 6). U verbleef tussen 2009 en 2011 echter enkele maanden Sri Lanka waarna u terug naar India keerde (CGVS p. 17), en u keerde in 2015 voor een tiental maanden een tweede keer terug naar Sri Lanka (CGVS p. 18). Bij uw terugkeer naar Sri Lanka verbleef u als alleenstaande vrouw (CGVS p. 16) telkens in de hoofdstad Colombo, en meer bepaald bij vrienden van verwanten (CGVS p. 17). U verklaart tijdens uw verblijf in Colombo geen problemen te hebben gekend (CGVS p. 17). Ook was u in staat om probleemloos zoals hierboven reeds uiteen werd gezet, tijdens uw terugkeer naar Colombo, uw National Identity Card (NIC), een paspoort (CGVS p. 13), alsook een paspoort voor uw dochter aan te vragen bij de autoriteiten (CGVS p. 18). Wanneer het CGVS u vraagt hoe het komt dat u in Colombo dan geen problemen heeft gekend, verklaart u dit door het feit dat niemand in Colombo wist wie u was (CGVS p. 17). Nochtans reisde u telkens onder uw eigen identiteit tussen Sri Lanka (CGVS p. 4) en India en wendde u zich meermaals tot de Sri Lankaanse autoriteiten in Colombo met oog op uw paspoort en het paspoort van uw dochter.

Hoewel u verklaart uit het noorden van Sri-Lanka afkomstig te zijn (CGVS p. 6), heeft u aldus een band met de hoofdstad Colombo. Zoals hierboven reeds vermeld, kon u er voor meer dan tien maanden bij vrienden van verwanten verblijven en regelde u er als alleenstaande ook alles voor uw reis naar Londen. Naast het feit dat u zonder problemen in Colombo heeft kunnen vertoeven, bent u voorts ook in het bezit van een universitair diploma (CGVS p. 6), gehaald in 2007 (CGVS p. 8) in Bangalore te India (CGVS p. 6), waarna u werkzaam was in een hospitaal in Chennai, India (CGVS p. 7). Uw diploma en voorgaande werkervaringen sterken de conclusie dat u zich zonder zwaarwichtige problemen zou kunnen vestigen in de hoofdstad Colombo. Bovendien kan u rekenen op een netwerk in Colombo maar ook daarbuiten, een netwerk dat ervoor zorgde dat u in het Verenigd Koninkrijk weg kon gaan bij uw man, en naar België kon reizen (CGVS p. 20).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 maart 2018 een schending aan van *“de artikels 1 en 2 afdeling A van de conventie.”*

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en vermeldt de definitie van een vluchteling volgens de Conventie van Genève van 1951.

Waar verweerder stelt dat verzoekster meerdere keren in Colombo heeft verbleven, betoogt verzoekster dat ze in Sri Lanka niemand meer heeft om haar op te vangen en dat haar moeder in een vluchtelingenkamp in India verblijft. Verzoekster stelt voorts dat zij 49 dagen opgesloten heeft gezeten in Engeland en dat zij geen stappen meer durfde te ondernemen. Zij legt uit dat zij naar België vluchtte voor een veilig leven.

Verzoekster beklemtoont zich in een vicieuze cirkel te bevinden: er is immers sprake van een gegronde vrees in hoofde van verzoekster, indien zij terug dient te keren naar haar land van herkomst. Verzoekster heeft er dan ook alles aan gedaan om haar asielaanvraag te staven.

Verzoekster is van oordeel dat het kennelijk onredelijk is van het CGVS om onvoldoende rekening te houden met de verklaringen. Tijdens een verzoek om internationale bescherming dient het gevaar voor het leven van verzoekster, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, onderzocht te worden.

Verzoekster benadrukt dat haar man tot op heden banden heeft met de LTTE en dat haar vader vermoord werd omwille van zijn banden met de LTTE. Deze moord is nog niet opgelost.

Verzoekster betoogt dat het CGVS de veiligheidssituatie in Sri Lanka niet grondig onderzocht heeft. Verzoekster meent dat de situatie in Sri Lanka tot op heden zeer onveilig is. Zij voert een schending van artikel 3 van het EVRM aan ingeval van terugkeer. Zij voegt eraan toe dat zij niet kan terugkeren naar India, gezien zij daar nergens kan verblijven. Verzoekster stelt dat in de beslissing wordt bevestigd en gemotiveerd dat het voor alleenstaande vrouwen gevaarlijk is in Sri Lanka. Verzoekster verwijst naar de COI, toegevoegd aan het administratief dossier.

Verzoekster verwijst naar de zaak *“Mamutkulov e.a. tegen Turkije”*, waarin het EHRM stelt dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In het Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster meent *“dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of zij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling.”*

Aangaande het criterium gegronde vrees voor vervolging, stelt verzoekster dat de situatie in Sri Lanka nog steeds zeer gevaarlijk is voor leden/sympathisanten van LTTE en de autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen.

Verzoekster voert aan dat artikel 3 van het EVRM geschonden zal worden, indien verzoekster moet terugkeren. *“Elke staat heeft een beschermingsplicht ten opzichte van mensen die foltering en menonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).”*

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen twijfel hecht aan de nationaliteit van verzoekster, doch men laat na de veiligheidssituatie in Sri Lanka en vooral dan de situatie met betrekking tot LTTE leden/sympathisanten te onderzoeken”, aldus het verzoekschrift.

Verzoekster stelt dat hij niet kan terugkeren omdat zij vreest voor haar leven. Haar vader is destijds vermoord en de autoriteiten weten nog steeds niet in welke omstandigheden dit gebeurd is.

Indien verzoekster dient terug te keren naar Sri Lanka dan vreest zij dat zij dadelijk zal gearresteerd/gefolterd/mishandeld worden, wat een schending van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken.

Verzoekster stelt dat zij dient terug te keren als alleenstaande hetgeen haar situatie nog schrijnender maakt en dat hiervan ook melding wordt gemaakt in de negatieve beslissing.

Voorts geeft verzoekster aan dat zij de bescherming van haar autoriteiten niet kan inroepen, onder meer omdat haar vader vermoord werd.

Wat betreft de subsidiaire bescherming, voert het verzoekschrift aan dat *“de materiële motiveringsverplichting geschonden werd door het Commissariaat Generaal aangezien men verzoekster gewoon afwijst om het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen zonder enige gegronde uitleg of wettige motivatie of zonder daarbij haar echte individuele redenen na te gaan.”*

Verzoekster betoogt dat uit de motivering van het CGVS niet blijkt dat artikel 48/4 § 2 a), b) en c) van de Vreemdelingenwet onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoekster wel degelijk voldoende redenen voor zijn.

Het verzoekschrift voert een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) aan.

De beslissing zoals ze genomen werd door het CGVS is volgens verzoekster een flagrante schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt *“de beslissing van het commissariaat generaal d.d. 31.01.2018 te willen hervormen. Haar het statuut van vluchteling te willen toekennen minstens het subsidair beschermingsstatuut. Minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat generaal voor verder onderzoek”*.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar haar land van herkomst uit vrees voor problemen met de Sri Lankaanse overheid omwille van de vermeende banden van haar familie en echtgenoot met de LTTE.

2.3.2. Verzoekster is als zesjarig kind meegenomen met haar moeder naar India. Verzoekster had geen problemen in India.

Ze had verblijfsdocumenten als vluchteling die ze voorlegt en verzoekster heeft er met succes universitaire studies kunnen volgen en daarna werken. Verzoekster had een migratie naar Europa opgezet via een huwelijk met een in het Verenigd Koninkrijk verblijvende vluchteling met wie verzoekster een later dochter kreeg. Deze man bleek echter niet van plan verzoeksters dochter te laten overkomen naar het Verenigd Koninkrijk, hij was agressief en verzoekster heeft hem verlaten. Verzoekster stelt dat haar verblijfsdocumenten als vluchteling in India vervallen zijn nadat ze vrijwillig teruggekeerd was naar Sri Lanka om de nodige documenten te verkrijgen om legaal naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Ze kon wel terugkeren naar India maar verkreeg slechts een tijdelijk verblijf. Zowel de familie van verzoeksters echtgenoot als deze van verzoeksters moeder wonen nog in India. (gehoorverslag van het CGVS van 12 september 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag) p. 6-10). Eens verzoekster in Londen was, keerde haar echtgenoot terug naar India waar hij hun dochter meenam naar zijn eigen ouders en alle contact wilde verbreken met verzoeksters familie. Verzoeksters moeder heeft in India een rechtszaak aangespannen om het hoederecht over verzoeksters dochter. Verzoekster echtgenoot werd veroordeeld wegens huiselijk geweld en verzoeksters dochter werd teruggeplaatst bij verzoeksters moeder (verklaringen terechtzitting).

2.3.3. Verzoeksters verklaringen inzake haar identiteit, nationaliteit, huwelijk, haar verblijf, studies en werk in India en de situatie van haar dochter worden niet betwist. Verzoeksters paspoort, een kopie van het paspoort van verzoeksters dochter en echtgenoot, verzoeksters NIC en verzoeksters huwelijkscertificaat tonen de identiteit van verzoekster en haar gezin aan, alsook haar gezinssamenstelling. Het is aannemelijk dat verzoekster haar verblijf als vluchteling in India verloren is nu ze vrijwillig terugkeerde naar Sri Lanka. Echter verzoekster heeft directe familie in India, haar moeder die hertrouwde in India, verzoekster heeft een stiefbroer uit het tweede huwelijk en verzoekster heeft haar dochter die met een rechterlijke uitspraak werd geplaatst bij verzoeksters moeder. Ook al kan verzoekster niet overtuigen waar ze stelt dat ze in India geen verblijfvergunning meer kan krijgen, dient haar verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld tegenover haar land van nationaliteit, met name Sri Lanka.

2.3.4. Voorop dient te worden gesteld dat verzoekster zelf nooit in de negatieve aandacht stond van de Sri Lankaanse overheid. Ze is als zesjarig kind vertrokken en heeft in India nooit enige politieke activiteiten gehad.

2.3.5. Verzoekster stelt dat banden van haar familie met de LTTE zal weerspiegelen op haar persoon. Echter verzoekster legt slechts vage en oppervlakkige verklaringen af aangaande de problemen van haar familie met de LTTE. Zo stelt zij: *"Ik weet het verhaal niet, ik was heel klein toen. Ik weet dat mijn vader is doodgeschoten. En nadien begonnen mensen naar ons huis te komen, en mijn moeder lastig te vallen. Soms zelfs seksueel misbruik. Door deze reden, kon mijn moeder niet blijven, dat is waarom ze me meenam naar India. Als ik naar Sri Lanka ga, ik denk dat ik ook zo'n problemen zal krijgen. Als ze te weten komen wie mijn vader was. Maar niemand weet het, dat ik zijn dochter ben."* (CGVS-verslag, p. 14). Zij voegt eraan toe dat haar vader betrokken was *"bij de LTTE, en hij was doodgeschoten"* en dat haar moeder haar *"hier niet veel over verteld [heeft], ze zei dat hij maaltijden verschaftte aan de LTTE, en dat hij hen geholpen heft maar ze vertelde het me niet in detail."* (CGVS-verslag, p. 14). Verzoekster stelde verder nog dat haar moeder *"wonden in haar armen [heeft], ze toont het soms, en weent samen met mij. Een andere neef werd ook vermoord. Mijn vaders zus zoon, is ook doodgeschoten in 2008"* (CGVS-verslag, p. 14).

Uit verzoeksters verklaringen kan enkel blijken dat haar familie die afkomstig is uit Batticaloa, slachtoffer werd van het oorlogsgeweld. Verzoeksters bewering dat haar vader en neef werden gedood omwille van hun banden met de LTTE kan niet blijken en wordt niet aannemelijk gemaakt. De vaststelling dat verzoeksters moeder nog vijf jaar na de dood van haar echtgenoot in Sri Lanka bleef en verzoekster over deze periode geen bijzonderheden vermeldt toont aan dat verzoeksters familie niet in het bijzonder werd gevisieerd. Dat ook verzoeksters oudere zus na het vertrek van haar moeder naar India, in Sri Lanka gebleven is om te werken en studeren (CGVS-verslag, p. 10) bevestigt dat de familie geen gericht doelwit was van de Sri Lankaanse autoriteiten. Immers, indien er zowel voor verzoeksters moeder als voor haar kinderen een reële vrees zou zijn, kan niet worden ingezien dat verzoeksters zus in Sri Lanka zou achtergelaten worden. Hoe dan ook verzoekster was een klein kind toen ze vertrok met haar moeder en stond aldus niet in de negatieve aandacht van haar overheid.

De vaststelling dat verzoekster tweemaal terugkeerde naar Sri Lanka, waar zij zonder enig probleem maandenlang in Colombo verbleef (CGVS-verslag, p. 18) kan voorts aantonen dat verzoekster ook thans als volwassen vrouw niet verontrust wordt in Sri Lanka.

Verzoekster reisde immers steeds onder haar eigen naam (CGVS-verslag, p. 17) en wendde zich meermaals tot de Sri Lankaanse autoriteiten (CGVS-verslag, p.13, p.18). Verzoekster vroeg en verkreeg zowel een National Identity Card (NIC) als een paspoort onder eigen naam in Colombo (CGVS-verslag, p. 13), terwijl ze zich hiermee ook identificeerde als dochter van haar vader. Uit verzoeksters paspoort blijkt inderdaad dat haar Sri Lankaanse paspoort haar werd uitgereikt op 12 januari 2011, zij Sri Lanka op 18 februari 2011 terug verlaten heeft en er tevens van 11 augustus 2015 tot 6 juni 2016 verbleven heeft. Verzoekster verkreeg een reisdocument van de Sri Lankaanse overheid en het gegeven dat zij hiermee zonder enig probleem Sri Lanka in en uit kon reizen, ondergraaft haar voorgehouden problemen met de Sri Lankaanse autoriteiten. Ook het gegeven dat verzoekster zich tot de overheid wendde en op 11 januari 2011 de NIC (National Identity Card) verkreeg, doet afbreuk aan haar voorgehouden vrees. Verzoeksters uitleg, dat de overheid wist dat ze in Colombo was maar het departement dat betrokken is bij de LTTE niet (CGVS-verslag, p. 17), betreft een losse bewering die geenszins kan overtuigen. Het is immers de taak van de veiligheidsdiensten mogelijke bedreigingen (vanuit de voormalige LTTE) op te sporen en te volgen. Verzoekster werd niet gevolgd ook niet toen ze een bezoek bracht aan het geboortedorp van haar vader in het district Trincomalee in het noordoosten van Sri Lanka (CGVS-verslag, p. 10).

2.3.6. Voorts stelt verzoekster te denken dat haar man - met wie zij overigens niet meer samen is (CGVS-verslag, p. 20) in 2007 Sri Lanka verlaten heeft omwille van zijn band met de LTTE (*“Dat is de reden, ik denk dat dat de reden is, maar ik weet het niet”*, CGVS-verslag, p. 9). Verzoekster toont echter niet aan dat dit meer betreft dan enkele losse veronderstellingen die het bestaan, de aard en de intensiteit van deze banden niet aantonen.

2.3.7. Ook waar verzoekster verklaarde dat haar echtgenoot haar als vermist zou hebben opgegeven in India, Sri Lanka en België en ermee gedreigd heeft dat ze verzoekster ingeval van terugkeer naar Sri Lanka zouden arresteren (CGVS-verslag, p. 17), betreffen dit opnieuw blote beweringen. Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoeksters echtgenoot alle informatie over verzoeksters familie zou doorgeven aan de autoriteiten en de CID (CGVS-verslag, p. 20, p. 21), nu verzoekster - een hoogopgeleide vrouw, die meermaals is teruggekeerd naar Sri Lanka en zelfs met haar vaders vrienden in zijn geboortedorp heeft gesproken - zelf niet eens goed op de hoogte is van haar familiegeschiedenis en de vermeende banden van haar familie met de LTTE. Dat verzoekster nog verklaarde dat haar familie via een huwelijksbemiddelaar alle informatie aan haar echtgenoot zou hebben gegeven (CGVS-verslag, p. 22), kan niet worden aangenomen nu verzoekster zelf van niets weet. Verzoekster maakt noch de bedreigingen door haar echtgenoot, noch de banden van haar familie met de LTTE aannemelijk.

2.3.8. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De relatieproblemen van verzoekster en haar echtgenoot en de rechtszaak over de hoede van hun kind zijn van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en kunnen aldus geen beroep op internationale bescherming doen gelden.

2.3.9. De door verzoekster voorgelegde documenten - verzoeksters paspoort, verzoeksters vluchtelingenkaart in India, een kopie van het paspoort van verzoeksters dochter en echtgenoot, een overlijdensakte van verzoeksters vader, verzoeksters huwelijkscertificaat, verzoeksters NIC, verzoeksters geboortecertificaat, het geboortecertificaat van verzoeksters dochter en echtgenoot, politiedocumenten uit India, bewijs van boete bij het verlaten van India en enkele banktransfers - kunnen bovenvermelde appreciatie niet wijzigen.

De overlijdensakte van verzoeksters vader toont aan dat verzoeksters vader werd neergeschoten in 1985, doch kan niet aantonen dat dit omwille van zijn vermeende banden bij de LTTE zou gebeurd zijn.

De vluchtelingenkaart staft dat verzoeksters moeder met verzoekster naar India gevlucht is in 1990. Deze vluchtelingenkaart vermeldt echter niet op welke grond verzoeksters moeder deze zou verkregen hebben.

De politiedocumenten uit India tonen aan dat verzoekster zowel in 2011 en 2015 een *“overstay permit”* gekregen heeft.

Het bewijs van de betaling van twee boetes bij het verlaten van India tonen aan dat verzoekster op 7 augustus 2015 twee boetes aan het immigratiebureau van Chennai, India heeft betaald.

Het spaarboekje van de People's Bank op naam van verzoekster toont aan dat verzoekster een account heeft bij de afdeling van de People's Bank in Trincomalee, Sri Lanka. Zo geeft verzoekster ook aan tijdens het gehoor bij het CGVS: "*Toen mijn vader stierf hebben ze geld gezet om mijn account, dit is het bewijs [bruin boekje]*" (CGVS-verslag, p. 13).

2.3.10. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen omtrent haar asielmotieven, het opwerpen van losse beweringen en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Verzoekster gaat er in het verzoekschrift aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoeksters asielrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van haar relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Verzoekster voert aan dat in de beslissing wordt bevestigd en gemotiveerd dat het voor alleenstaande vrouwen gevaarlijk is in Sri Lanka. De Raad stelt vast dat uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat alleenstaande vrouwen in het noorden en het oosten van Sri Lanka moeilijkheden kunnen hebben ("*Algemeen Ambtsbericht Sri Lanka*", oktober 2014, p. 34-36). Dit geldt niet voor andere delen van Sri Lanka en dus evenmin voor Colombo. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat, hoewel verzoekster geboren is in 1985 in Baticoloa, Sri Lanka en daar woonde tot zij op vijfjarige leeftijd naar India vertrok waar zij tot 2009 verbleef (CGVS-verslag, p. 6), zij wel degelijk een band heeft met Colombo en er zich aldus bij terugkeer naar Sri Lanka op redelijke wijze terug zou kunnen vestigen. Immers, verzoekster verbleef tussen 2009 en 2011 enkele maanden en in 2015 een tiental maanden in Colombo bij vrienden van verwanten (CGVS-verslag, p. 16-18). Verzoekster verklaarde tijdens haar verblijf in Colombo geen problemen te hebben gekend (CGVS-verslag, p. 17), terwijl zij onder haar eigen naam reisde en zich er meermaals tot de autoriteiten heeft gewend (CGVS-verslag, p. 4) - ze verkreeg een paspoort, een NIC en een paspoort voor haar dochter, zoals hierboven reeds aangehaald. Verzoekster kan niet alleen rekenen op een netwerk in Colombo, maar ook daarbuiten, nu haar netwerk haar in staat stelde weg te gaan bij haar man in het Verenigd Koninkrijk en naar België te reizen (CGVS-verslag, p. 20). Verder heeft verzoekster een universitair diploma, behaald in Bangalore, India in 2007 (CGVS-verslag, p. 6, p. 8), waarna zij werkte in een hospitaal in Chennai, India (CGVS-verslag, p. 7). Hieruit kan verzoeksters zelfredzaamheid blijken.

2.4.3. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.4.4. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK